

ای عباس، ای عموی رسول خدا، از الله عافیت در دنیا و آخرت را بخواهید.

از ابوالفضل عباس بن عبدالمطلب رضی الله عنه روایت است که می گوید: گفتم: ای رسول خدا، چیزی به من بیاموز که آن را از الله بخواهم. فرمود: «سَلُوا الله العَافِيَةَ»: «از الله، عافیت بخواهید». چند روزی درنگ کردم و سپس نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمدم و گفتم: ای رسول خدا، چیزی به من بیاموز که آن را از الله بخواهم. به من فرمود: «يَا عَبَّاسُ، يَا عَمَّ رَسُولِ اللهِ، سَلُوا الله العَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ»: «ای عباس، ای عموی رسول خدا، از الله عافیت در دنیا و آخرت را بخواهید».

[صحیح لغیره است] [به روایت ترمذی - به روایت احمد]

این حدیث از کلمات کوتاه و پر محتوای (جوامع الكلم) رسول الله صلی الله علیه وسلم می باشد؛ چنانکه عباس رضی الله عنه عموی پیامبر از ایشان می خواهد تا دعایی را به او بیاموزد و رسول الله صلی الله علیه وسلم جمله ی دعایی کوتاهی را به وی می آموزد که بسیار مختصر اما پرمحتوا بوده و خیر دنیا و آخرت را در خود جای داده است؛ و اینکه عباس لفظ (شیئاً = چیزی) را به صورت نکره به کار می برد، جهت تعظیم است چون مراد وی سخنی کوتاه و بدون تکلف است که با اجر و پاداش زیاد همراه باشد تا آن را از الله متعال بخواهد؛ و چنین است که رسول الله صلی الله علیه وسلم به وی می فرماید: «از الله عافیت بخواهید». و اینکه عافیت را مقید به چیزی ذکر نمی کند، اشاره به عافیت عامی دارد که مستلزم سلامتی از هر شر دنیوی و اخروی می باشد.

<https://sunnah.global/hadeeth/fa/show/2932>

النجاة الخيرية
ALNAJAT CHARITY

